

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondzielewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu dnia 26.10.2016 r. sprawy przeciwko **A. G. synowi K. i M. z domu K. urodzonemu (...)** w **W.** obwinionemu o to, że w dniu 21.09.2015 r. o godz. 20.13 w lokalizacji K(...) kierując pojazdem marki (...) nr rej (...) nie zastosował/a się do ograniczenia prędkości, w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, a więc na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h kierował/a pojazdem z prędkością 105 km/h, tj. przekroczenie o 55 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw

ORZEKA:

1. Obwinionego **A. G.** uznaje za winnego tego, że 21 września 2015 r. o 20.13 w K. w gminie S. na drodze krajowej (...), kierując pojazdem (...) o nr rej. (...), nie zastosował się do ograniczenia prędkości, w ten sposób, że na obszarze zabudowanym, na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h kierował pojazdem z prędkością 105 km/h, przekraczając dopuszczalną prędkość o 55 km/h, co stanowi wykroczenie z art. 92a kw i za to wymierza mu karę 1.050 (jednego tysiąca pięćdziesięciu) złotych grzywny;

2. zasądza od **A. G.** na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych oraz 105 (sto pięć) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 496/16

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 września 2015 roku o 20.13 A. G. kierował pojazdem (...) o nr rej. (...) w K. w gminie S. na drodze krajowej nr (...). W terenie zabudowanym, na odcinku drogi, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h, jechał z prędkością 105 km/h.

Obwiniony był karany za wykroczenia w ruchu drogowym

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie: raportu z fotoradaru (k. 6-7), wizerunku obwinionego (k. 14), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 50).

Obwiniony A. G. wprawdzie nie złożył w niniejszej sprawie wyjaśnień, jednak ustalone przez oskarżyciela publicznego (Główny Inspektor Transportu Drogowego) fakty i okoliczności sprawy jednoznacznie wskazują, iż obwiniony był kierowcą w pojeździe w chwili, kiedy fotoradar Inspekcji Transportu Drogowego umiejscowiony w S., zarejestrował przekroczenie dopuszczalnej prędkości na drodze krajowej nr (...), przez kierującego samochodem (...). Otóż porównanie wizerunku obwinionego na k. 14 akt, jaki został udostępniony przez Urząd Miasta w C. z wniosku obwinionego o wydanie dowodu osobistego oraz wizerunku kierującego samochodem na k. 6 i 7, jaki został zarejestrowany przez fotoradar, prowadzi do jednoznacznego i oczywistego wniosku, iż kierującym pojazdem widocznym na zdjęciu z fotoradaru ((...) o nr rej. (...)) był obwiniony A. G.. Sąd nie ma co do tego najmniejszych wątpliwości. Ponadto z treści raportu z fotoradaru wynika również jednoznacznie, że w miejscu, gdzie fotoradar zarejestrował kierującego pojazdem (...), obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h, zaś obwiniony jechał z prędkością 105 km/h.

Co prawda obecny na rozprawie obrońca obwinionego wnosił o uniewinnienie obwinionego, nie podniósł jednak żadnych okoliczności, mogących nasuwać jakiegokolwiek wątpliwości co do tego, że kierującym pojazdem zarejestrowanym przez fotoradar był obwiniony.

Uznać więc należało, iż obwiniony - aczkolwiek nie został osobiście wysłuchany, to jednak mając wiedzę o toczącym się postępowaniu oraz o wyznaczonej rozprawie, nie stawiał się na wezwanie organu prowadzącego czynności wyjaśniające oraz na rozprawie tylko i wyłącznie z powodu przyjętej linii obrony - mającej na celu przedłużanie postępowania, aby zarzucane mu wykroczenie uległo przedawnieniu. Użytkownik pojazdu wskazany przed leasingodawcą pojazdu - M. G. (k. 2), to matka obwinionego. Wezwana do wskazania informacji na temat osoby kierującej pojazdem, odmówiła wskazania tych danych wyrażając zgodę na przyjęcie mandatu z art. 96§3 kw (k. 4). Następnie, gdy oskarżyciel publiczny sam logicznie ustalił, iż kierującym pojazdem może być jej syn (k. 9-11) i potwierdził te przypuszczenia na podstawie uzyskanego wizerunku obwinionego (k. 13-14), obwiniony również nie stawiał na wezwanie prowadzącego czynności wyjaśniające w celu zakończenia postępowania w trybie mandatowym, chociaż uzyskał informację o toczącym się postępowaniu i przesłał mu na jego żądanie kopię zdjęcia z fotoradaru (k. 20-21a). Oczywiście jest zatem, że postawa obwinionego jednoznacznie wskazuje, iż chciał on doprowadzić do przedawnienia karalności tego wykroczenia, a co najmniej odwlec w czasie prawomocne rozstrzygnięcie. Zwrócić należy uwagę, iż obwiniony jest osobą często naruszającą przepisy ruchu drogowego (k. 50). Zatem w ocenie Sądu działania obwinionego wskazują w sposób oczywisty na zamiar uniknięcia odpowiedzialności za kolejne wykroczenie drogowe i zapobieżenia zatrzymaniu prawa jazdy za przekroczenie dopuszczalnych limitów punktów karnych.

Podkreślić należy, iż obwiniony na żadnym etapie postępowania nie kwestionował w ogóle przekroczenia prędkości, nawet w złożonym osobiście w sprawie niniejszej sprzeciwie od wyroku nakazowego. W tych okolicznościach raport sporządzony z fotoradaru uznać należy za prawidłowy, rzetelny, nie budzący żadnych wątpliwości, co potwierdza też załączone do akt, aktualne na czas zarejestrowania wykroczenia, świadectwo legalizacji (k. 8).

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżyciel publiczny zarzucił obwinionemu popełnienie wykroczenia z art. 92a, zaś dla wypełnienia jego znamion koniecznym jest, aby prowadzący pojazd nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem

drogowym. W myśl przepisu art. 20 ust. 1 ustawy z 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym prędkość dozwolona w terenie zabudowanym w godzinach 5-23 to 50 km/h.

Obwiniony A. G. jechał przez miejscowość K. w gminie S., kierował pojazdem (...) o nr rej. (...) i nie zastosował się do ograniczenia prędkości w terenie zabudowanym w ten sposób, że na terenie zabudowanym, na odcinku obowiązywania ograniczenia prędkości do 50 km/h, jechał z prędkością 105 km/h, przekraczającą dopuszczalną prędkość o 55 km/h. Przekroczenie o 55 km/h prędkości, z jaką obwiniony mógł w tym miejscu prowadzić samochód o godzinie 20.13, stanowiło zatem wykroczenie z art. 92a kw.

Wymierzając karę obwinionemu Sąd kierował się dyrektywami, o których mowa w art. 33 kw, mając świadomość, że karą sprawiedliwą jest jedynie taka, która uwzględnia we właściwej proporcji wszystkie wskazane tam dyrektywy. Sąd w szczególności miał na względzie, by wymierzona kara uświadomiła obwinionemu, iż jest osobą rażąco naruszającą przepisy ruchu drogowego, jak również by odstraszyła potencjalnych sprawców takich nagminnych wykroczeń. Przy ocenie społecznej szkodliwości Sąd wziął pod uwagę fakt, iż niestosowanie się do ograniczeń prędkości zakłóca porządek ruchu, stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa i jest szczególnie uciążliwe dla mieszkańców obszarów zabudowanych. Po dogłębnej analizie okoliczności sprawy Sąd doszedł do przekonania, iż konieczne będzie wymierzenie kary surowej, a sprawiedliwą w realiach tej sprawy będzie orzeczenie kary grzywny w kwocie 1050 zł. Prędkość z jaką obwiniony jechał była ponad dwukrotnie większa od dopuszczalnej - jest to zachowanie szczególnie naganne z uwagi na przejeżdżanie przez zamieszkaną miejscowość. Obwiniony jechał z prędkością wyższą nawet od tej, jaka jest dopuszczalna w terenie niezabudowanym (90 km/h), co oznacza, iż w ogóle obwiniony nie zwraca uwagi na warunki ruchu drogowego. Obwiniony był już wcześniej karany za wykroczenia drogowe w postępowaniach mandatowych, także za przekroczenia prędkości, zasłużył zatem na karę zdecydowanie surowszą. Sąd uznał, iż adekwatna będzie grzywna stanowiąca w złotych 10-krotność zmierzonej prędkości pojazdu obwinionego (105 km/h), a więc 1050 zł. Obwiniony z pewnością grzywnę taką jest w stanie zapłacić, o czym świadczy fakt użytkowania wyjątkowo drogiego tak w zakupie jak i w utrzymaniu samochodu (...). Skoro takim pojazdem jeździ, to świadczy to o tym, że niezależnie od tego, co jest jego źródłem utrzymania (czy to własna praca, czy też utrzymanie rodziców), grzywnę taką może i musi uiścić.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118§1 kpw, §1pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 10.10.2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia oraz na podstawie art. 3 pkt. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych, zasądzając od obwinionego 100 zł zryczałtowanych wydatków postępowania oraz 105 złotych opłaty, nie znajdując okoliczności uzasadniających zwolnienie od nich obwinionego.

Z: Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy obwinionego.